

Per un rap lliure

Després de la sentència pel Tribunal Suprem a César Strawberry i de la condemna al raper Valtonyc per enaltiment del terrorisme i injúries a la Corona, semblava que s'apropava la calma amb l'absolució de Casandra, la *twittera* prèviament condemnada pels acudits de Carrero Blanco. Amb l'immediat ingrés a la presó de Pablo Hasel per un cas clònic al de Valtonyc, l'Estat ha revifat la flama.

Crec que és necessari anar a les arrels del hip-hop per comprendre que aquestes lletres incendiàries no són una innovació dels rapers espanyols. Els rapers més controvertits de principis dels anys 80, Public Enemy, van endurir les lletres d'aquest gènere contra el govern nord-americà, específicament enfrontant-se directament i sense embuts amb la policia novaiorquesa.

Els responsables de la justícia d'Espanya poden intentar justificar aquests suposats delictes d'odi amb qualsevol excusa, però el que és evident és que aquest moviment social i musical incomoda els grans poders del nostre Estat i aquests faran el possible per censurar-lo, com ja va fer l'FBI el 1988, prohibint a N.W.A cantar el seu carismàtic himne *Fuck Tha Police* en els seus concerts i censurant la cançó a totes les emissores de ràdio nacionals. Cal dir que aquesta cançó contenia algunes línies d'extrema violència i arribava a amenaçar de mort agents policials. Tot i això, la distribució de l'àlbum i *single* no es va prohibir i la cançó encara ara és coneguda per milions de persones. Per què no es va iniciar un procediment judicial per tancar a la presó l'autor d'aquests versos? Què hauria passat si algú hagués escrit un rap explícit violent en contra de la brutalitat policial de l'1-O o la monarquia?

El que queda clar és que hi ha nacions en què es respecta incondicionalment el *freedom of speech*, la llibertat d'articular opinions sense témer per sancions, censura o represàlies, mentre que aquí no succeeix el mateix.

Com deia abans, el càstig a Valtonyc i Pablo Hasel per haver nascut en un país de qüestionable qualitat democràtica és imminent. Cal no oblidar que aquestes condemnes afecten tots aquells que no opinen el que l'Estat desitja i va com anell al dit a la Corona per evitar que se la qüestioni obertament sense mesurar-ne el to. Sembla que aquesta situació ens apropa cada cop més a la societat distòpica que imaginava George Orwell a *1984*.

Ferran Accensi

A la carta

Mare als vint-i-cinc o als trenta-cinc? O potser als quaranta, als cinquanta i fins i tot més tard. O tal vegada decideixes que mai no seràs mare perquè res no t'obliga, tu tries, tens la comunitat científicotècnica al teu abast. Un ampli ventall d'opcions per a les dones del segle XXI.

Per què s'ha de ser mare per sobre de tot? Porta implícit el codi genètic de la dona la necessitat primigènia de dur a terme la sostenibilitat de les generacions futures? Tal vegada en les seves instruccions genètiques, les dones tenen com a desig primordial l'obligança de concebre per sentir-se senceres. La pressió a la qual són sotmeses moltes d'elles quan decideixen no tenir fills no és res irrellevant, com si el seu pas no seguís la direcció correcta, les pautes establertes i conformades.

Paradoxalment, hi ha dones que es neguen a assumir que la seva naturalesa, per diferents motius fisiològics, no respongui a un mecanisme considerat espontani i els negui el dret de concebre. I en aquest punt és en el qual la ciència i els avenços científics són uns grans aliats. La inseminació artificial i la fecundació in vitro són les tècniques de reproducció a les quals recorren les dones d'entre quaranta i cinquanta anys per a ser mares.

Per a moltes dones, ser mare amb més de quaranta anys és un èxit. Se senten més responsables i madures, i s'enfronten a la maternitat amb un altre tarannà. Tal vegada no tinguin la resistència física dels vint-i-cinc anys, però guanyen amb solidesa psicològica. Són més flexibles i relativitzen més les situacions, saben analitzar millor les emocions i són més assenyades a l'hora de prendre decisions. Al mateix temps, és més factible que puguin fer una pausa laboral d'un determinat període de temps per tal d'adaptar-se a la nova situació, ja que generalment la seva trajectòria laboral sol estar definida. Si la dona, biològicament, està en el seu millor moment per a ser mare entre els vint-i-cinc i els trenta-cinc anys, psicològicament és la dona d'entre trenta-cinc i quaranta-cinc anys qui revela un efecte més escaient. Així doncs, si considerem els obstacles i els beneficis d'ambdues, res no és concloent. Sota aquests punts de vista, si volem harmonitzar les dos postures sense endinsar-nos en fonaments més essencials de la dona com a individu, cal admetre que totes les qüestions conflueixen en una mateixa conclusió: el lliure albir.

Tanmateix, no tot s'hi val. Per sobre qualsevol idiosincràsia, cal anteposar el propi discerniment i sospesar les decisions amb les pròpies circumstàncies. Cal arribar a la via escollida amb les conseqüències que reportin, i fer-se'n responsables. Així mateix, és necessari que el pas pel qual s'opta sigui ferm i reflexiu. Cadascú ha de tragar amb les decisions preses. Com deia el meu avi, que malgrat no tenir gaire lletra era una persona sàvia, «la vida és ampla. Llarga, no se sap, però ampla... n'és d'ampla tot el que tu li donis».

Yolanda Llambrich

L' 'Astral'

Per a qui no el conegui, l' *Astral* és un vaixell que porta a sobre una gran dosi d'humanitat, i que s'encarrega, juntament amb un grup de persones, de salvar vides a les aigües de la mar Mediterrània.

Quan fa temps vaig conèixer el seu nom, em va encantar, i vaig tenir una sensació d'alegria i de lleugeresa, ja que *astral* significa "pertanyent als astres", i d'aquests, n'hi ha molts, i molts d'ells ens aporten molta llum, la llum que necessitem per fer front a aquesta part humana d'ombra, que permet que hi hagi milers i milers de persones cada dia perdent la vida en el seu llarg viatge fins a un destí més segur, fugint de conflictes bèl·lics, persecució i pobresa.

No conec la persona que li va triar el nom, però estic segura que li volia donar tota la força que necessitava l' *Astral* per obrir totes les seves veles i endinsar-se enmig les ones, juntament amb els guerrers que l'acompanyen, sabent que tenen un destí per complir.

Aquests guerrers van amb els ulls ben oberts davant la gent que ho ha donat tot per a una millor vida, transmetent-los amb llenguatge no verbal tota una gran càrrega d'humanitat, aquella que, malauradament, no coneixen els que no tenen en compte els drets humans, ni practiquen cap política d'immigració mínimament digna per a un ésser humà.

Nens, avis, dones, pares o jovent, habitants d'aquest astre anomenat Terra, que amb la seva força ens ensenyen, a tota la humanitat, que sempre hi ha esperança, que aquesta té molta força, i que sovint en els més foscos cels és on es veuen els estels més brillants.

Voldria concloure el meu escrit dedicat a l' *Astral* amb una part de la lletra d'una cançó que va cantar Bobby, un noi molt valent, quan va pujar de la seva pastera a l' *Astra'*, tot embolicat amb una manta roja, amb un somriure i amb els ulls plens de confiança, mirant al vaixell i a aquella bona gent que l'havia ajudat:

"Equip, equip, hem de formar un equip, tots junts, aconseguirem alguna cosa més.
Quan estiguem junts formarem un equip, on no hi haurà enemistat, no hi haurà calamitat, hi haurà menys mortalitat, menys violació, haurem de formar un equip tots junts..."

Imma Ferré (C2)

Fins on hem arribat?

Fa unes setmanes, mentre estava mirant el telenotícies, d'entre totes les desgràcies que succeeixen cada dia, una em va trencar el cor: l'últim rinoceront blanc africà havia mort. Aquest és, doncs, el darrer exemple d'una societat contaminada que prioritza l'afany de guanyar diners per sobre del benestar del medi ambient.

D'entrada, l'extinció d'aquesta espècie ha estat causada pel valuós vori dels seus ullals, que s'utilitza en la indústria de l'orfebreria. Per tal d'evitar la caça furtiva, l'expresident dels EUA va prohibir la importació d'aquest material al seu país. Contràriament, l'actual president ha autoritzat que el vori hi pugui tornar a entrar, és a dir, s'estan fomentant les caceres il·legals al continent africà. S'ha de tenir nassos! Què podríem esperar d'un gàngster mediambiental?

Un altre punt que cal tenir present és el canvi climàtic provocat per un augment de les emissions de diòxid de carboni a l'atmosfera. En un segle, gairebé s'ha duplicat la concentració d'aquest gas, principal culpable de l'efecte hivernacle i, en conseqüència, de l'augment de la temperatura global mitjana. S'ha de tenir en compte que tothom sap quins efectes ocasionarà, però ningú hi posa remei. Per quina raó no ho capgirem? Doncs la resposta és molt senzilla: no els interessa, a aquests mafiosos! Per exemple, si un país supera el límit d'emissions de gasos d'efecte hivernacle anuals, amb el pagament d'una ridícula multa, ho resolen. Dit d'una altra manera, l'ànim d'augmentar els beneficis no deixa veure més enllà... Em poso les mans al cap quan penso en quin futur els espera, a les següents generacions!

En definitiva, estem immersos en una societat dirigida per uns bàrbars que es mouen com titelles i que el seu únic objectiu és lucrar-se. Hem d'invertir aquesta situació i prioritzar el benestar del planeta per sobre del desig d'uns pocs de seguir guanyant diners. Quantes espècies s'hauran d'extingir abans d'obrir els ulls?

Lluís Matamoros Fabregat

La carretera de la Discòrdia

La Discòrdia era una divinitat que els grecs coneixien molt bé. Sembrava de dubtes i enfrontaments les regions per on passava i, per això, aquests intentaven evitar-la en tot moment. Sembla ser que, avui en dia, la Discòrdia viatja lliurement pel nostre territori. La gent de l'Ebre cada vegada estem més desunits per fer front a les agressions al nostre territori, quan el que necessitem és anar tots en la mateixa direcció. Un dels temes més candents és el de l'N-340, una de les carreteres amb més volum de trànsit i transport de mercaderies a nivell espanyol. És la nostra artèria principal i, en aquest sentit, la meva posició és que hem d'arribar a un gran acord territorial en què tots puguem anar units per defensar un model de carretera, ja sigui fer una autovia o alliberar l'AP7.

Com ja sabem, la nostra nacional s'ha convertit en un element de controvèrsia i disputa en què veïns, conductors, transportistes i polítics no acabem de posar-nos d'acord. Hi tenim tots els elements necessaris: centenars de camions diaris, una doble línia que no permet avançaments, limitació de velocitat a 80 km/h i un ferm en unes condicions bastant lamentables. On són les inversions de l'Estat i els recursos per poder alliberar els peatges de l'AP7 del tram ebrenc i oxigenar la N-340? O, per altra banda, els recursos per acabar el tram d'autovia des de l'Hospitalet de l'Infant fins a la Jana? És molt senzill, la resposta la trobem en grans infraestructures en territoris més afins al govern del PP com, per exemple, la Comunitat Valenciana i el seu aeroport sense avions.

Sort en tenim a les Terres de l'Ebre del moviment veïnal que reivindica l'alliberament de l'AP7, de moment, l'únic impuls que ha aconseguit mancomunar esforços cap a una mateixa direcció. Els seus integrants fa més de dos anys que tallen la carretera un cop a la setmana per demanar a les institucions del país una solució definitiva al problema.

Tanmateix, aquesta setmana el govern d'Espanya ha parlat i no ha deixat indiferent a ningú: la construcció de cinc rotondes més a l'N-340 adjudicades a l'empresa ACS del senyor Florentino Pérez, el qual ja coneixem molt bé a les comarques de l'Ebre. Així doncs, l'aposta de les institucions és molt clara, fer un tram lent, quan els que utilitzem la nacional sabem de primera mà que la necessitat és alliberar els peatges i acabar el tram d'autovia de l'Hospitalet de l'Infant fins a la Jana.

És per aquest motiu que hem d'evitar, tal i com feien els grecs, a la Discòrdia, proposar un model de carretera sostenible, eficaç i que ens agermani com a territori. Sigui una autovia o autopista, ara, més que mai, hem d'estar units i no abaixar la guàrdia si volem que ens escoltin.

Pere Callau